दधिलुप्तरसं दध्ना लुप्तः कृतो रसो यस्य तत्क्षीरं दधि-युक्तं क्षीरमित्यर्थः । "व्यायामं मैथुनं मद्यं लवणं कटुकं रसम् । वेगरोधं शुचं क्रोधं विदलं शूलवान् त्यजेत्" । स च उपपातकचिह्नं यथोक्तं शाता० कर्मवि०

"जलोदरयकृत्प्लीहशूलरोगव्रणानि च । श्वासा-जीर्णज्वरच्छर्दिभ्रमनोहगलग्रहाः । रक्तार्बुदविसर्पाद्या उपपापाद्भवा गदाः" ।

शूलक पुंस्त्री० शूल+संज्ञायां कन् । १दुर्विभाग्ये हेमच० । स्त्रियां ङीष् । स्वार्थे क । २शूलशब्दार्थे ।

शूलग्रन्थि पु०शूलाकारः ग्रन्थिरस्य । मालादूर्वायां राजनि०

शूलघातन न० शूलं रोगभेदं घातयति हन-णिच्-ल्यु । मण्डूरे शब्दच० ।

शूलघ्न पु० शूलं हन्ति हन-क । तुम्बुरवृक्षे रत्नमा० ।

शूलद्विष पु० ६त० । हिङ्गौ रत्नमाला । [शब्दच० ।

शूलधन्वन् पु० शूलं धनुरायुधमस्य अनङ् समा० । शिवे

शूलधर पु०शूलं धारयति धारि-अच् ह्रस्वः । शिवे शब्दच० । भृ-क्विप् । शूलभृदप्यत्र । [स्त्री ङीप् शब्दच० ।

शूलधारिन् पु० शूलं धरति धृ-णिनि । १शिवे १दुर्गायां

शूलधृष् पु० शूलेन धर्षति दैत्यान् धृष-क्विप् । १शिवे २दुर्गायां स्त्री । धृज-क्विन् । शूलधृज् तत्रार्थे ।

शूलनाशन न० शूलं नाशयति नश-णिच्-ल्यु । सौवर्च-लवणे हेमच० । [राजनि० ।

शूलपत्री स्त्री शूलमिव पत्रं यस्याः ङीप् । शूलीतृणे

शूलपाणि पु०शूलं पाणौ यस्य । शिवे शूलहस्तादयोऽप्यत्र ।

शूलशत्रु पु० शूलस्य रोगस्य शत्रुः । एरण्डवृक्षे शब्दच० ।

शूलहन्त्री स्त्री शूलं रोगं हन्ति हन-तृच् ङीप् । यवान्यां राजनि० ।

शूलहृत् पु० शूलं रोगं हरति हृ-क्विप् । हिङ्गुलि त्रिका० ।

शूला स्त्री शूलं तदाकारोऽस्त्यस्य शूलं स्वयौवनविक्रेय-तयाऽस्त्यस्या वा अच् । १दुष्टवधार्थकीलके २वेश्यायाञ्च त्रिका० ।

शूलाकृत त्रि० शूलेन विद्धा कृतं पक्वम् शूल+डाच्+कृ-क्त । लौहादिकीलकेन विद्धा पक्वे मांसे (कावाव) अमरः

शूलिक त्रि० शूलं पाकसाधनत्वेनास्त्यस्य ठन् । १शूला-कृते शब्दच० २शशके हेमच० ३शूलयुते त्रि० ।

शूलिन् पु० शूलमस्त्यस्य इनि । १शूलरोगयुक्ते २शूलास्त्र धारके त्रि० ३शिवे पु० ४शशके भावप्र० । [वृक्षे शब्दच० ।

शूलिन पु० शूलं तदाकार फलमस्त्यस्य इनन् । भाण्डीर-

शूली स्त्री शूलं पत्राकारे अस्त्यस्य अच् गौरा० ङीष् । शूलाकारपत्रयुते स्वनामख्याते तृणभेदे राजनि० ।

शूलोत्खा स्त्री शूलं रोगभेदमुत्खनति उद्+खन-ड । सामराज्यां शब्दच० ।

शूल्य त्रि० शूले संस्कृतं यत् । शूलाकृते मांसे भावप्र० कृतान्नशब्दे तत्पाकादि २१८२ पृ० दृश्यम् ।

शूष प्रसवे भ्वा० पर० सक० सेट् । शूषति अशूषीत् ।

शृ(सृ)गाल पुंस्त्री० असृजं लाति ला-क पृषो० । (शेयाल) १पशौ अमरः स्त्रियां ङीष् । २दैत्यभेदे मेदि० । ३वासु-देवे ४निष्ठुरे ५खले च पु० सारस्वताभिधानम् । पृषा० । शृकाल तत्रार्थे शब्दच० । ६भीरौ अमरार्थकोषः । शृगालशब्दशाकुनं शिवारुतशब्दे दृश्यम् ।

शृगालकण्टक पु० शृगालस्तद्दन्त इव कण्टको यस्य । (शे-यालकाँटा) क्षुपभेदे शब्दच० ।

शृगालकोलि पु० शृगाल इव कण्टकितः कोलिः । (शेया-कुल) क्षुपभेदे रत्नमाला । [लाक्षे क्षुपभेदे राजनि० ।

शृगालघण्टी स्त्री शृगाल इव कण्टकिनी घण्टी । कोकि-

शृगालजम्ब स्त्री शृगालप्रिया जम्बुरिव । १गोडुम्बे (गोमुक) २घोण्टाफले मेदि० । [राजनि० ।

शृगालविन्ना स्त्री शृगालैर्विद्यते विद-क्त । पृश्निपर्ण्यां

शृगालिका स्त्री शृगालस्य भार्य्या ङीप् स्वार्थे क । १शृ-गालयोषिति शृगालीव इवार्थे कन् । २भयात् पलायने मेदि० ।

शृगाली स्त्री शृगालस्तत्पलायनं सादृश्येनास्त्यस्य अच् ङीप् । १पलायने त्रिका० । २कोकिलाक्षे ३विदार्य्यां राजनि० ।

शृङ्खल पु० शृङ्खात् प्राधान्यात् स्खल्यतेऽनेन पृषो० । निगडे २लौहमये ३पादबन्धने च हेमच० । ४कट्याभरणे अमरः ५पुंस्कटीवस्त्रबन्धने मेदि० । तत्रार्थे स्त्रीत्वमपि टाप् ।

शृङ्खलक पुंस्त्री० शृङ्खल इव कायति कै-क । १उष्ट्रे राजनि० स्त्रियां जातित्वात् ङीष् स्वार्थे क । २शृङ्खलशब्दार्थे ।

शृङ्खलित त्रि०शृङ्खला जाताऽस्य इतच् । बद्धनिगडे ध्वनञ्जयः

शृङ्खली स्त्री शृङ्खलः तदाकारोऽस्त्यस्याः अच् गौरा०ङीष् । १कोकिलाक्षे वृक्षे २पुंस्कटीवस्त्रबन्धने च राजनि० ।

शृङ्ग न० शॄ-गन् पृषो० मुम् ह्रस्वश्च । १पर्वतोपरिभागे सानौ अमरः । २प्रभुत्वे ३चिह्ने ४जलक्रीडार्थयन्त्रभेदे (पिचकारी) ५पश्वादीनां विषाणे (शिङ्गा) ६उत्कर्षे च मेदि० । ७ऊर्द्ध्वे ८तीक्ष्णे ९पद्मे च शब्दर० १०महिष-